

la veu del mussol

Butlletí de l'A.P.M.A. Agrupació per a la Protecció del Medi Ambient del Garraf

C/ Major, 44. 08800 Vilanova i la Geltrú <http://www.vvirtual.es/apma>

Número 12

Febrer 2004

EDITORIAL

Després d'un curt període ubicats a l'Espai d'Entitats del C/ Sant Pau, el passat setembre a l'APMA vam decidir entrar a participar en un dels projectes socials autogestionats més rellevants i alhora engrescadors que ha vist la ciutat en molts i molts anys: l'Ateneu Popular l'Aixada.

El contingut som els cinc actuals col·lectius que fem del continent la nostra seu social compartida.

Aquests cinc col·lectius som:

Assemblea de Joves Endavant (OSAN)
Palestina Resisteix!
Associació Catalanoamaziga Itran-
Estels del Garraf
APMA

És fàcil veure que un dels valors més interessants com a Ateneu és l'amalgama d'idees i plantejaments que s'interrelacionen, però alhora tenim com a pilar comú la tossuda dedicació dels nostres esforços per assolir el canvi en la societat que ens ha de conduir a un altre món possible, més just i respectuós amb les persones i l'entorn.

Val la pena recordar que fa més de cent anys, en el mateix edifici on es troba l'Ateneu Popular l'Aixada, al carrer Major, 44, hi van viure les germanes Eulàlia i Teresa Rosell, precursoras a Vilanova de la recuperació de tradicions i en certa manera de la lluita social: van ser presents a tota mena de manifestacions culturals, van ser ensenyants d'esperanto, en l'actual seu de l'Ateneu van muntar una escola per a noies, etc.

La nova seu social de l'APMA a Vilanova representa mantenir-nos lliures i independents i ens fa sentir part d'un moviment civil viu, crític, emprenedor, solidari i alternatiu que neix com a resposta a la creixent globalització de l'economia tot emprenent plegats un nou camí que ens ajudarà a arribar on ens dirigim. A tu també t'hi esperem per explorar-lo.

Una manera de veure l'Ateneu és com a *continent* i *contingut*. El continent pren la forma d'associació cultural, és a dir, un espai físic per a les sòcies i socis, però també obert al barri, al jovent i a la vila en general i que pretén servir de punt de trobada, de lectura i consulta de l'hemeroteca, la biblioteca i la videoteca (encara incipients), per a reunions, exposicions, cursos (actualment n'hi ha d'èuscar i d'àrab), xerrades, i altres usos.

APMA

AVENÇOS EN LA PRESERVACIÓ DELS COLLS-MIRALPEIX

Tot aquell que conegui Els Colls-Miralpeix i en compari el seu estat actual respecte la seva situació fa tan sols 10 anys, fàcilment caurà en el desànim. A Sant Pere de Ribes i a Sitges s'han fet autèntiques barbaritats amb l'espai natural arbrat més important de la comarca. La falta de sensibilitat dels municipis a l'hora de planificar en té la responsabilitat.

Si no hagués estat per la important mobilització que va haver-hi a la comarca, la planificació s'hagués executat completament i avui hi hauria sobre el terreny el que els plànols dibuixaven: una única urbanització de luxe des de Vilanova fins a Sitges.

Després dels canvis aconseguits a Sitges (Les Coves i Comarroja) i a Vilanova, que revertien, en els planejaments municipals, urbanitzacions previstes, i de la derrota que significà que prosperessin les urbanitzacions de Can Girona (Sitges) i de La Casa del Mar (Ribes), la situació estava en un punt mort.

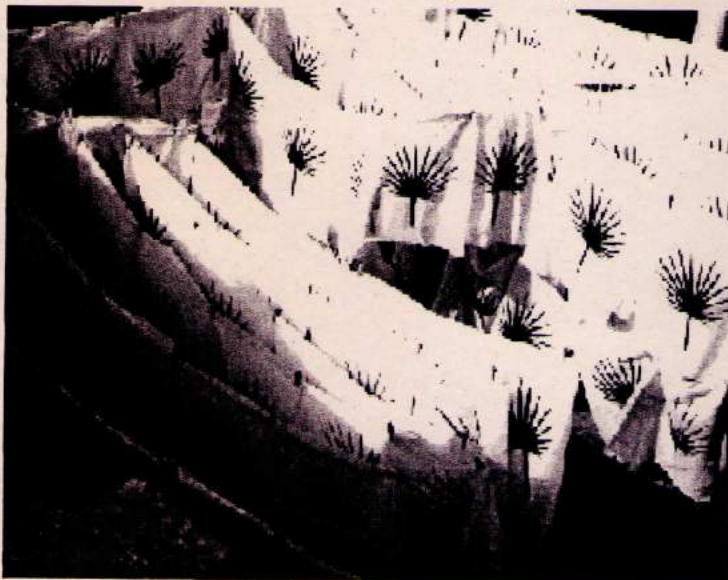
Des de l'APMA i DEPANA (Lliga per la Defensa del Patrimoni Natural) valorem que la preservació dels espais no urbanitzats (que són la majoria!) continua tenint sentit, i que l'única forma de garantir que aquesta preservació sigui efectiva i a mig termini és amb la inclusió dels Colls-Miralpeix dins el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN). Això blindaria l'espai front les eventuais dèries urbanístiques de futurs Ajuntaments.

Per assolir aquest objectiu final vam presentar una Moció, als tres municipis, on s'estableix el compromís municipal vers la preservació definitiva

de l'espai i la voluntat de crear un Consorci que tingui com a missió emprendre el procés que ha de concloure amb l'entrada de l'espai al PEIN.

L'Ajuntament de Sitges fou el més diligent i aprovà la moció de forma molt ràpida, ja el desembre. L'Ajuntament de Vilanova també aprovà la moció, el 12 de gener, i el de Sant Pere de Ribes, el 22 de gener. Finalment, el passat 29 de gener, el Ple del Consell Comarcal del Garraf també aprovà la moció.

En tots quatre casos unanimitat. Cal valorar aquestes aprovacions de forma molt positiva,

Pintar els margallons que esdevingueren emblema de la campanya fou una feina entretinguda

tant per la celeritat com pel consens assolit. El Consorci hauria de ser integrat pels tres municipis, tot i que confiem que hi participin també el Consell Comarcal i la Diputació.

Creiem que en el Consorci també hauria d'haver-hi representació dels col·lectius que participaren en la mobilització que ha permès arribar fins aquí. Això garantiria

la transparència del procés alhora que permetria dotar-lo d'un suport social ampli.

Cal no caure en triomfalismes i evitar pensar que la preservació de l'espai és un fet. Ara tot just comença un procés, que serà llarg i complicat, i on ben segur continuaran aflorant interessos contraposats. Tanmateix s'enceta un camí esperançador pel futur de l'espai.

Ignasi Puig Ventosa

PLAÇA PAU CASALS

L'Ajuntament s'ha carregat els arbres de la plaça pau Casals. Finalment s'han imposat els criteris més economicistes. Encara avui, malgrat tot, els criteris mercantils acaben guanyant als criteris ecològics. La remodelació de les places de la Constitució i la de Pau Casals ha conduït a la tala dels arbres existents, unes mèlies. La mèlia o cinamon (*Melia azedarach L.*) és un arbre originari del nord de l'Índia i de zones baixes de la Xina properes a l'Himàlaia, que s'ha adaptat molt bé al clima mediterrani.

Avui encara se'm fa difícil pensar que hi hagi persones cultes que pensin que ni els arbres ni el verd no són necessaris a la ciutat. Doncs n'hi ha, sobretot als Ajuntaments n'hi ha molta d'aquesta gent. El departament d'enderrocs, encimentats i formigonats (la tercera planta) havia planificat aquesta remodelació com si fos modèlica, amb les puntuals informacions al veïnat.

Llàstima d'un detall, la informació no deia que

tants elements tècnics (contenidors soterrats) no deixaven espai a l'arbrat. Solució: fora arbres.

El veïnat, un cop descoberta la trampa, es va queixar contundentment i van entrar al registre de l'Ajuntament més de cent instàncies demanant la conservació de l'arbrat. L'Associació de veïns del Centre Vila també es va posicionar a favor de la seva conservació. L'Ajuntament només va demostrar intransigència i falsedat. El regidor, Jordi Valls, va afirmar que no els destruirien i, fins i tot, es mostrà dolgut per les nostres queixes.

Els arbres existents al casc urbà estan minvant, i això augmenta el dèficit existent d'espais verds, sobretot a la part antiga, i constitueix una mostra més de la manca de sostenibilitat de la nostra ciutat.

Ah, si aneu a Manacor, pregunteu per Na Camel.la... descobrireu, lamentablement, que la història sempre es repeteix.

Jaume Marsé i Ferrer

VOLS FER-TE SOCI/A DE L'APMA?

Omple aquesta butlleta i fes-la arribar al C/ Major, 44 (08800) Vilanova i la Geltrú

Agrupació per a la Protecció del Medi Ambient

de Sitges i Vilanova i la Geltrú

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Desitjo col.laborar amb una aportació anual de:

10EUR   20EUR   ..... EUR

Banc/caixa .....

Nom i cognoms: .....

Codi de banc/caixa : _____

Desitgem col.laborar mitjançant una quota anual familiar de:

25 EUR   50 EUR   ..... EUR

Nº oficina: _____

Dígits control: ____

Nom i cognoms dels components de la família:

Nº compte/libr.: _____

Titular del compte/libr.: .....

DNI del/la titular: _____

Adreça del banc/caixa: .....

CP.: ..... Població: .....

Adreça: .....

C.P.: ..... Població: .....

E-mail: .....

Telèfon: ..... Signatura:

Autoritzo que carreguin al meu compte/libreta els rebuts presentats per A.P.M.A al meu nom.

Signatura

Data: .....

(del/la titular del compte/libreta)

LA RECOLLIDA SELECTIVA DE LA BROSSA A VILANOVA

La recollida selectiva d'escombraries és un factor important vers la sostenibilitat i, per tant, ineludible. Anar enrera només seria un perjudici per a tots. El març del 99 es va iniciar la campanya d'informació als veïns per la recollida selectiva de la brossa orgànica a Vilanova amb una prova pilot a una tercera part del barri del Molí de Vent. L'equip que implantava el model Residu Mínim va explicar-ho molt bé i va convèncer: en una de les comprovacions de finals d'aquell mes es recollien 1.400 Kg de brossa orgànica.

El 16 de juny de 2003, quatre anys després, en una comprovació exhaustiva dels contenidors marrons, tot el barri del Molí de Vent recollia 500 Kg. Es demostrava un retrocés dràstic, constatant que la separació de la fracció orgànica continua essent un problema a resoldre.

Si repassem les dades del 2002 a Vilanova facilitades per l'Ajuntament: de les 30.280 tones de residus urbans recollits tant sols 5.842 tones ho són en recollida selectiva de paper, fracció orgànica, vidre i envasos. Un escandalós 20%! I la fracció orgànica recollida selectivament tant sols el 8% del total de residus! (quan aquesta representa aproximadament un 40% del total). A més, la quantitat de residus generats augmenta any rera any.

Fa 10 anys que la Mancomunitat de Municipis Penedès-Garraf va engegar el projecte "Residu mínim" i a Vilanova el juny de 2003 es va completar la implantació de la recollida selectiva. El panorama a la majoria de la resta de municipis de les dues comarques és molt decebedor i, per exemple, tant sols 9 dels 33 pobles fan recollida selectiva de la fracció orgànica.

A Vilanova es van fer passos endavant de forma decidida, però ara en molts aspectes estem estancats o fins i tot retrocedint. El cas més greu és l'escasíssima participació ciutadana en la separació de la matèria orgànica. En part és falta de consciència ecològica, en part responsabilitat de l'Ajuntament per haver donat missatges contradictoris (p.e. sobre la forma de lliurament). En qualsevol cas, ara toca reexplicar allò que en tres anys molts ciutadans ja han oblidat, tornar a engegar campanyes decidides d'educació ambiental.

D'altra banda, la recollida de residus a la comarca es va concebre segons el model Residu Mínim, que no preveu la separació d'envasos al carrer, sinó dur-los barrejats amb el rebuig a la planta de triatge de Vilafranca. Suposa un frau haver implantat la recollida selectiva d'envasos i estar fent servir aquesta planta per separar envasos, portant el rebuig directament a l'abocador, en lloc de fer-lo passar conjuntament amb els envasos per la planta. Per fer el que es fa ara a Vilafranca amb una planta molt més simple ja en tindriem prou i no caldria haver-se gastat tants diners públics. Reclamem que la planta de triatge recuperi la seva funció inicial. En cas contrari, que l'Ajuntament admeti que fa anys que no es fa Residu Mínim al municipi ni a la comarca.

Les experiències que s'estan duent a terme a diferents ciutats de Catalunya han demostrat que la forma de recuperar més òptimament els residus domèstics és fent recollida selectiva porta a porta, que es fonamenta en la tradicional recollida porta a porta de tota la vida, però alternant els dies de recollida segons diferents fraccions. En tots els casos s'han assolit resultats per sobre del 60-70% de reciclatge. El cost és anàleg o lleugerament superior. En el llarg termini, quan finalment els abocadors s'encareixin fins a apropar-se als seus autèntics costos socials, apostar per aquest model serà més barat.

La diversitat de tipologies urbanístiques a Vilanova permet trobar barris on aquest model funcionaria perfectament. La nova aposta de l'Ajuntament per soterrar contenidors prioritza l'estètica front als criteris ecològics, per no parlar dels altíssims costos que representa per la ciutadania.

En definitiva cal estudiar allò més idoni i aplicar-ho amb rigor. Entenem que implicar als ciutadans en el debat i la tria de models és essencial per aconseguir el màxim compromís i l'avenç en les bones formes de comportament.

Hèctor Galvany Abad
Ignasi Puig Ventosa

Helga Rovira entrevista a RAMON FERRER Membre del GEPEC i responsable dels Muntanyans

Veí de Torredembarra, en Ramon Ferrer és membre de l'associació GEPEC-Ecologistes de Catalunya des d'abans de la seva fundació, l'any 1985. El Grup d'Estudis i Protecció dels Ecosistemes del Camp té actualment vora 700 socis repartits per totes les comarques tarragonines i de l'Ebre excepte la del Baix Penedès i compagina activitats d'estudi i de protecció del medi ambient amb accions reivindicatives i una completa oferta d'activitats d'educació ambiental durant tot l'any. A través del GEPEC, en Ramon està vinculat amb les tasques d'estudi, educació ambiental i conservació de la platja compartida pels municipis de Creixell, Roda de Berà i Torredembarra i des de l'any 1993 és el responsable de la gestió de l'Espai d'Interès Natural "Platja de Torredembarra" en un Projecte anomenat "Els Muntanyans" que és el nom tradicional de l'espai. Em permeto dir que en Ramon Ferrer és l'ànima dels Muntanyans.

H: Ens pots explicar què són els Muntanyans?

R: És la darrera mostra del que abans havia estat el litoral pla català: una platja al nord de Torredembarra de 2.200 metres de longitud i 35 hectàrees amb dunes i maresmes més o menys ben conservats, malgrat que en un sol dia d'estiu hi entren vora 20.000 persones...

H: Quina va ser la història dels Muntanyans abans de la intervenció del GEPEC?

R: Els Muntanyans eren com qualsevol platja plana mediterrània: dunes, maresmes inundables, etc. Terrenys feréstecs per als propis pobladors, que les evitaven. Fins i tot ara hi detecto un atàvic rebuig social als pobles que els han conegut, els donen l'esquena. Una majordoma, ara molt gran, em comentava la prohibició d'acostar-s'hi per por a quedar empassada pels sarramolls... els temps varen canviar, a la zona actualment protegida de Torredembarra s'hi va voler destruir tot (aparcaments, passeigs marítims, etc.) Al final, res de res, per sort, gent del barri de Baix a Mar ho va impedir. Però només a la zona protegida...

H: Com es va desenvolupar la iniciativa del GEPEC per a protegir la zona?

R: Era al voltant de 1984. Jo anava a estudiar a Barcelona. Hi veia com colgaven un estany -el Gorg- a Creixell i em lamentava per aquest fet. Un dia va aparèixer un flamenc i des del tren es podia veure sense problemes. Un dia rere altre. Vaig baixar a veure'l de prop i aquí va començar la meua relació amb aquest espai: vaig demanar informes científics, cartes de recolzament, vaig entrar papers al registre de les administracions, denúncies, participacions en la premsa, etc. La sort era que la part de Torredembarra està en el domini públic marítim terrestre

H: Quina és la situació actual dels Muntanyans?

R: La part dels Muntanyans, la de Torredembarra, és protegida sota la figura d'Espai d'Interès Natural, la més fluixa de totes. Així doncs és un "EIN". La Generalitat, donada la nostra vinculació i coneixement del territori, ens va encarregar la descripció física de la zona a partir de la qual es va confeccionar el pla especial. L'Ajuntament, com que no es podia permetre que l'espai quedés tan abandonat i en mal estat de conservació, va acordar treballar conjuntament amb nosaltres i des de 1993 treballem plegats amb lapsus de temps de més acord, total trencament o gairebé coincidència d'objectius i entesa. Oficialment la gestió correspon a la Generalitat que té les competències, l'Ajuntament i nosaltres hi som per a col·laborar. Jo coordino els treballs de recerca, educatius, de manteniment i dels voluntaris. Ajudo a aconseguir finançament en diferents projectes, etc. El 2003, però, hem fet un salt qualitatiu important: s'ha inaugurat Cal Bofill, Centre Municipal d'Activitats Mediambientals, i allà hi tenim l'oficina,

la qual cosa ens ha permès augmentar la capacitat de treball enormement. És un edifici prou singular, a peu del passeig marítim i amb tots els serveis necessaris. És increïble però com de ràpid es fa petit. No t'ho pots creure.

H: Bona part de la costa catalana havia estat, originàriament, com els Muntanyans oi?

R: Pensa que la comarca del Maresme ha perdut la raó del seu propi nom: maresme. És una catàstrofe ambiental de primer ordre de la que molt poca gent n'és conscient. Nosaltres fem un experiment en el que demanem que la gent ens dibuixi un paisatge natural en dos minuts de relloge i ni un dibuixa paisatge costaner. A la costa no hi ha natura. És realment una pena que en comarques com el Baix Penedès, amb un 96% de la línia de costa edificada fins damunt de la platja encara no es tinguin les coses clares per a preservar les Madriqueres. Ja sabem tots que no són precisament El Delta de l'Ebre, però és que només pel fet de no tenir edificis a primera línia de costa, entre la via del tren i la mar, ja mereix una atenció més que especial. Nombroses persones m'han comentat que havien anat en barca a estany de Cubelles, de Cunit o a Salou.

H: Què passa en aquest país que ens dediquem a traslladar volums impressionants de sorres d'un lloc a l'altre de la costa i a fer passeigs marítims ultraencimentats, plens de palmeres, com si ens trobéssim als tròpics?

R: La primera raó ve orientada per l'experiment que et comentava dels dibuixos. Com volen preservar natura si la gent es pensa que la natura només és a les muntanyes? El primer que cal fer és defensar, però a la vegada informant i educant. Qui? Per on començar? No amb els nens i nenes, ni tan sols amb els joves. Els primers són els polítics, els empresaris, els líders socials, els educadors i els periodistes. Després la resta d'adults. De res ens servirien les campanyes que fem si al darrere no hi fem un esforç educatiu i participatiu. Sovint he escoltat en fileres ecologistes allò que els veïns només es mouen pel què tenen més a la vora. Tinc molts exemples que això no és així si s'hi dona informació seriosa de manera respectuosa. Molts exemples. Només d'aquesta manera canviarem el voler posar palmeres. Un exemple només: a Torredembarra hem liderat la creació d'un consell municipal de sostenibilitat que, amb molts problemes, funciona. Doncs bé, aquest consell demana a l'Ajuntament que no posi palmeres, que no faci regeneracions, que augmenti la superfície de l'espai protegit, que reverteixi la tendència urbanística, etc. I ja estem tenint els primers resultats. Estem fent esforços perquè els treballs de regeneració del passeig marítim no decaiguin en enginyers només. L'Ajuntament ens dona suport en la major part del que proposem. Òbviament no en tot.

H: Hi ha una alternativa a la palmera i al ciment i compatible amb el turisme?

R: La comarca del Baix Penedès malgrat la forta ocupació urbanística, és a la cua de Catalunya pel que fa a aspectes com l'atur, etc. La protecció de la natura molts cops pot anar del bracet del turisme ben portat. Quina renta per càpita és més gran la de Cadaqués o la de Cubelles?. Saps qui va estar al darrere de la requalificació de terrenys urbanitzables (i en part urbanitzats) a Torroella de Montgrí?, doncs el regidor de turisme. No pas el de medi Ambient. Quin argument va emprar per a convèncer els seus col·legues? El turisme de qualitat. Simplement. L'excel·lència turística. I així tens ara La Pletera que, malgrat impugnacions de la

Cal Bofill (Torredembarra) a principis del segle XX.

Al seu davant dunes actualment ocupades per un passeig marítim

mateixa Caixa de Pensions, que hi vol construir, l'Ajuntament és fort al seu posicionament i ho tira endavant. Tampoc vull enganyar a ningú i dir que és un camí de roses. Però hi ha voluntat i valentia i ho estan fent. Per altra banda tenim la legislació. En tenim per aturar un tren: les platges han de recuperar les seves dunes i les seves maresmes. Absolutament totes les zones humides, siguin o no en terrenys urbanitzables, no es poden malmetre. No hi ha cap sentència dels Tribunals Superiors de Justícia ni del Suprem que hagi contradit mai això. Mail. Als ajuntaments hi ha la por a les indemnitzacions que els propis treballadors i les promotores els posen al damunt. Només recomano que es parli amb advocats de prestigi com l'Eduard de Ribot o amb arquitectes de no menys prestigi com en Ricard Pié. Després de parlar amb ells que se m'expliqui un altre cop el problema de les indemnitzacions. El problema que hi ha és que no s'està ben assessorat, no hi ha valentia o s'està assessorat per gent amb molt poques ganes de treballar.

H: Què és això de tocar el cant dels ocells en mig de la carretera nacional 340?

R: De tant en tant un músic o estudiant de música es posa a tocar El Cant dels Ocells al mig de la carretera nacional 340. Tallem la carretera. Pensa que la matèria que ens fa sensibles envers la natura és la mateixa que ens fa emocionar en escoltar aquesta cançó. És la sensibilitat que demanem a tothom. Començant pels polítics, funcionaris, jutges, etc. Aquest cant el portarem dins de les pròpies oficines de l'administració. A veure si aconseguim sensibilitzar algú.

LA PLATJA LLARGA, UN ESPAI NATURAL DE MISÈRIA

En temps immemorials, la nostra feixa de mar tenia la fesomia de típica platja plana mediterrània, amb dunes, aiguamolls i fauna i flora adaptades a les condicions del paisatge.

El creixement i l'evolució de la nostra vila (em perdonaran les autoritats però em reca anomenar-la ciutat) han fet desaparèixer el paisatge dunar i d'aiguamolls de la costa, que la majoria de nosaltres ja no hem arribat a veure mai. Així per moltes persones la platja no és natura sinó palmera, olor de coco, "tengo cola, fanta, cerveza, fresquita, fresquita..." i pilotes de Nivea que cauen del cel.

A ponent de la vila, però, hi ha una platja que en certa manera conserva part de les característiques naturals ancestrals i sobre la qual encara no s'hi han fet actuacions irreversibles. La Platja Llarga, antigament integrada en el delta del Foix, rebia aportacions d'aigua del Torrent de Santa Maria, tot formant zones inundables i dunes mòbils.

A partir dels anys 50 a la platja s'hi va produir una dessecació dràstica arrel de la construcció del Pantà de Foix i les intervencions al Torrent de Santa Maria. També hi ha hagut una important erosió, amb la conseqüent regressió de la línia de la costa, causada per la modificació de la dinàmica dels corrents marins produïda pels espigons i les esculleres que protegeixen els ports i les platges de Vilanova situades més a llevant.

Als anys 60 s'hi va construir un petit edifici d'apartaments i un passeig marítim les obres del qual van ser abandonades. Des d'aleshores a la Platja Llarga no s'hi ha donat cap més intervenció urbanística. La natura hi ha anat fent el seu curs, tot formant dunes que han cobert parcialment l'antic passeig.

L'abandonament ha portat a la platja a una situació de desolació, sense ser ni carn ni peix, l'acumulació de deixalles no pròpies del mar, la circulació inadequada de vehicles... Abandonada però no oblidada, a partir dels anys 80 les autoritats de la vila, tot prescindint dels valors naturals extraordinaris de l'indret, requalifiquen els terrenys de la Platja Llarga que passen a ser sòl urbà.

Fins a finals dels anys 80, però, no es redacta el pla especial de reforma interior (PERI) de la Platja Llarga, amb grans pretensions urbanístiques. El PERI no és aprovat (per unanimitat) fins a mitjans dels 90, alhora que un estudi del litoral del Garraf, encarregat per la Diputació de Barcelona, posa esment en la Platja Llarga com espai natural a protegir.

L'any 97, tot i la nostra oposició, s'aprova el projecte d'urbanització de la platja i tot plegat acaba tenint llum verda a finals del 2003. En síntesi i sense entrar en detalls ni decimals, la situació queda d'aquesta manera:

La Platja Llarga té una superfície d'unes 10 Ha. A uns 30 metres de la línia de costa, se'n preveu edificar la meitat interior, amb 3 edificis de 3 plantes que encabiran uns 250 habitatges (població potencial de 800 persones) i amb un hotel de 5 plantes. Val a dir que fou l'Ajuntament qui va insistir en instal·lar l'hotel i per arribar a un acord amb els propietaris dels terrenys es va fer una modificació al Pla General de la Vila que permetia una major alçada d'aquests edificis.

La meitat exterior (de la banda de mar) passa a ser espai públic lliure, per al que l'any 2001 s'aprova un pla de restauració per recuperar-hi el sorral costaner, zones inundables i la flora i la fauna d'aquests ecosistemes. Així el pla compta amb mesures per protegir l'espai natural. Serà una alternativa als jardins i passeigs marítims durs, més convencionals.

En el seu moment L'APMA va presentar al·legacions al projecte d'urbanització i al de restauració. Al·legacions que no van ser acceptades ni respostes clarament. Tot i que el procés de planificació s'ha desenvolupat durant 20 anys, no hi ha hagut a la vila cap altre ens social que hi hagi ficat cullerada. El Consell de Medi Ambient, informat a preu fet en una comissió, no ha creat cap debat seriós sobre el tema, tampoc cap associació de veïns.

Deixant de banda el fet que la informació i el debat han estat molt pobres, és decebedor que el nostre Ajuntament, que ha encarregat els estudis corresponents, que els ha examinat, que ha d'haver avaluat tots els factors, presenti amb orgull els acords presos i aprovats posant l'accent en la recuperació de l'espai natural. ➔

Quelcom similar a l'espai natural que es planteja per a la Platja Llarga també es podria plantejar per alguns trams de les platges més transitades com ara les del Far, Ribes Roges o Adarró. En comptes d'instal·lar xiringuitos de plàstic i quatre palmeres escarransides, les platges ofereixen prou espai per recuperar, en algunes zones, el paisatge dunar, per deixar fer i ajudar a la natura, amb l'objectiu de fer pedagogia sobre els ecosistemes naturals a la platja entre els usuaris i usuàries.

La platja Llarga resultarà ser un espai natural aïllat, tant de l'interior com del mar, ja que es pretén canalitzar el Torrent de Santa Maria i ja s'han construït 3 espigons per protegir la platja artificial que es crearà amb aportacions de sorres. Un espai natural a tocar d'una zona

residencial brutal, l'Ajuntament no ha optat per recuperar el sòl i fer un pla de protecció integral de la zona (no hi ha cap estudi en aquest sentit), ans al contrari, ha acceptat majors alçades i major concentració d'habitatges i de places hoteleres. Ja veurem també com es desenvoluparà urbanísticament la zona interior contigua, si es

Platja Llarga. Setembre de 2003.
Fotografia cedida per Dore Kasimir

soterra la via del tren. Un espai natural que s'utilitza per afavorir la segona residència i el turisme de masses. Un espai natural que s'utilitza per fer apologia "benidormiana". Un espai natural de misèria.

Helga Rovira Borrell

SITGES I LES SEVES PLATGES

Després de molt de temps de discrepàncies i mobilitzacions, la regeneració de les platges de Sitges segueix sent una qüestió per resoldre. Es fa difícil entendre com un tema tan delicat i que tant ens afecta, no s'ha estat capaç d'enfocar d'una manera més responsable i buscant el consens de la majoria d'agents implicats. De totes maneres, alguna cosa ha canviat. Per fi, i gràcies de nou a la sensibilitat de la societat civil, l'Ajuntament s'ha decidit a crear una Comissió de Seguiment del Projecte de Regeneració de les Platges de Sitges, integrada per tots els agents implicats: Consells veïnals, Associació de Platges, Gremi d'Hosteleria, Ports, pescadors i d'altres entitats com La Plataforma per una Regeneració Alternativa de les Platges de Sitges, de la qual La Falconera n'és part integrant.

En aquesta Comissió de Seguiment s'ha arribat a un ampli consens sobre el tipus de platja que es vol per al nostre poble. Això vol dir: platges amb una amplada màxima de 50 metres, manteniment dels espigons actuals i conservació de les característiques de la sorra existent.

També hi ha la voluntat de mantenir l'estructura del Passeig Marítim.

La postura actual del Ministeri és la d'escollir la decisió de l'Ajuntament de Sitges sobre el tipus de regeneració que volem, amb una condició important respecte el traçat del Passeig: Aquest hauria de tenir un perfil més uniforme, fent recular la seva alineació en la zona central, que ara ocupen les concessions (actualment finalitzades) del Picnic, Kansas i Club de Mar. Per part de l'Ajuntament la voluntat és tractar ambdós temes separadament.

En aquest moment, la Comissió de Seguiment, sap QUÈ vol però no COM aconseguir-ho.

El veritable repte de la Comissió és donar una alternativa clara i viable al projecte del Ministeri, determinant COM cal fer la regeneració per aconseguir el tipus de platja decidit. Des de La Falconera sempre hem defensat la necessitat de dotar, a la Comissió, d'assessorament tècnic sobre la viabilitat de les solucions aportades, que semblen convergir en la construcció d'espigons submergits.

Actualment la Comissió ha interromput les seves reunions a l'espera de la incorporació d'un equip tècnic de la Universitat Politècnica de Catalunya. Esperem que sigui aviat.

La majoria de tècnics consultats per nosaltres coincideixen en que és necessària una certa aportació de sorra, alhora que cal protegir la platja de l'erosió del mar, sobretot dels temporals de llevant.

Davant d'una actuació tan important i amb tants interrogants, creiem que seria convenient assajar les possibles solucions en una zona acotada, de manera que es puguin observar els resultats i corregir en el cas que sigui necessari.

Respecte el traçat del Passeig Marítim, pensem que l'espai ocupat per les concessions del Picnic, Kansas i Club de Mar, no pot, com vol el Ministeri, reconvertir-se en platja, sinó que cal que es transformi en espai urbà de lleure, considerant totes les possibles solucions intermedies.

Us seguirem informant.

LES RECOMANACIONS

Per Xavier Roset Juan

“11/09/2001”

de Noam Chomsky
Ed. La Magrana

Una de les darreres publicacions de l'assagista i activista polític, basat en entrevistes posteriors a l'atemptat de les torres bessones a Nova York i al Pentàgon.

El professor Chomsky, sempre tan crític amb el poder i la indústria militar, fa una anàlisi de la situació després dels atemptats que van sacsejar el planeta, comenta les causes i conseqüències a nivell mundial de la caiguda de les *Twins* i desacredita l'ús de la força per solucionar qualsevol conflicte. Així mateix assenyala els interessos ocults dels països occidentals i raona la injustificable guerra que, com s'ha vist, augmenta els desequilibris i genera molt sofriment a víctimes innocents. L'intel·lectual repassa els recents conflictes mundials i els enllaça amb els seus arguments construint un clar entramat de l'estat actual del món.

“EL GRAN LIBRO DE LA CASA SANA”

de Mariano Bueno
Ed. Martinez Roca S.A.
Col·lecció Nueva Era

Aquest llibre obre la problemàtica dels efectes nocius a les cases, de les males distribucions dels mobles a l'interior, i dels materials de construcció harmònics amb el medi ambient.

L'autor és geobiòleg i explica les diverses energies naturals i artificials que ens afecten, des de les radiacions electromagnètiques fins la qualitat de l'aire. El llibre ensenya com mesurar fàcilment les alteracions tel·lúriques que afecten les cases i proposa millores elementals, com canviar el lloc del llit a l'habitació. També parla dels nivells de radiació dels aparells electrodomèstics i de l'arquitectura i la bioedificació comparant els materials menys agressius i buscant solucions tèrmiques per aclimatar bé els edificis.

AGENDA

Calendari de reunions de l'APMA

Febrer 7 i 28   Març 13 i 27
Abril 3 i 17   Maig 8 i 22

Totes les reunions es faran a l'Ateneu Popular l'Aixada
(C. Major, 44 de Vilanova i la Geltrú)

BREUS

ES PRESENTA UNA XARXA PER A BICICLETES AL GARRAF I L'ALT PENEDÈS

Aquest desembre s'ha lliurat al Departament de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya la proposta de Xarxa Ciclista Bàsica de les comarques del Garraf i l'Alt Penedès. Aquest projecte pretén comunicar els principals nuclis de la comarca amb uns nivells mínims de seguretat i comoditat per aquelles persones que decideixin desplaçar-se caminant o amb mitjans de transport no motoritzats com pot ser la bicicleta.

LA PEDRERA ROCA

La Diputació de Barcelona va aprovar, l'any 1999, l'ampliació del Parc Natural del Garraf que incrementava aquesta àrea protegida en 1800 ha. Aquesta ampliació fou aprovada per la Generalitat de Catalunya, el març de l'any 2002. L'Ajuntament de Vilanova ho va celebrar a bombo i plateret. Però, ves per on, ara estan disposats a destruir-ne una part autoritzant l'ampliació de la pedrera Roca (Corral del Carro). Massa poc temps ha durat la protecció. No és això companys, no és això!.

EL MONIATO

Dediquem el moniato d'aquest butlletí a Joan Benet, regidor de Serveis Viaris i Habitatge, per haver permès la decadència de l'actual sistema de recollida d'escombraries: la separació de la matèria orgànica. I, també, per la seva fal·lera pels contenidors soterrats. Esperem que aquest premi l'estimuli a redreçar la situació actual de poca participació.

Avís de moniato pel regidor d'Urbanisme i Medi Ambient de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú, Jordi Valls per la possible ampliació de la pedrera Roca. Encara hi és a temps de rectificar.